

РЕШЕНИЕ

№ 6502

гр. София, 23.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1929** по описа за **2024** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адвокат Р., САК - пълномощник на Г. Т. П., срещу Решение от 29.11.2023 г., постановено по НАХД № 10174/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 114 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 712 от 07.06.2021 г., издадено от директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с което на касатора, на основание чл. 209а, ал. 4, пр. второ, вр. ал. 1 от Закона за здравето и чл. 53, ал. 1 от ЗАНН е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лева.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на въззивното решение, поради постановяването му в нарушение на закона и при съществени процесуални нарушения. Твърди се неправилност на мотивите на районния съд, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Излагат се доводи и във връзка със съответствието на заповедта на министъра на здравеопазването с разпоредби от нормативни актове от по - висока степен. Постави се акцент на правния характер на заповедта. Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да се отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не е представляван. На 12.04.2024 г. е

представена писмена защита от адвокат – пълномощникът (идентична с подадената касационна жалба), в която е заявена претенция за разноси.

Ответникът - директорът на СДВР не изпраща представител. Посредством юрисконсулт представя писмена молба, с които оспорва касационната жалба. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, XII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, но поради по различни от изложените от касатора съображения за незаконосъобразност на НП, неотчетени от СРС и установени при касационната проверка по чл.218, ал.2 от АПК.

За да обоснове извод за законосъобразност на процесното НП, СРС е установил, че на 31.03.2021г., около 19:30 часа, в [населено място],[жк], [улица], № 56, Г. Т. П. се намирал на закрито обществено място – търговски обект и не е имал поставена защитна маска на лицето си за еднократна или многократна употреба, покриваща носа и устата, в условията на обявена в Република България извънредна епидемична обстановка с Решение № 325/14.05.2020 г. на Министерски съвет (МС) и удължена с Решение № 378/12.06.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 418/25.06.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 482/15.07.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 525/30.07.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 609/28.08.2020 г. на МС на Република България, с Решение № 673/25.09.2020 г. на МС на Република България, и въведената на основание чл. 63, ал. 4 от Закона за здравето, Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г., I, т.7 съгласно която, всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, или друго средство, покриващо носа и устата (в т.ч. кърпа, шал, шлем и др.), която се използва съгласно препоръките в приложение № 3. Касаторът се противопоставял и не спазвал установения ред в страната, като не носил защитна маска на лицето или друго средство, покриващо носа и устата, въпреки, че се намирал в закрит обществен обект. В тази връзка, на визираната дата, П. е спрял за проверка от „младши инспектор“ при 09 – РУ при СДВР. Съставен е АУАН Бл. № 774448/31.03.2021 г., а впоследствие и обжалваното пред въззивния съд НП с № 712 от 07.06.2021 г.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на приобщените с преписката, приети като доказателства по делото, документи и показанията на разпитания свидетел - актосъставителят Г..

СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счел е, че събраните доказателства установяват по несъмнен начин извършеното нарушение на

бланкетната нормата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ, която е изпълнена с препратки към други актове, в които се конкретизира протиепидемичната мярка - Закон за здравето (чл. 63, ал.4), както и раздел I, т. 7 от издадената от министъра на здравеопазването Заповед № РД-01-609 от 26.10.2020 г. за въвеждане на временни протиепидемични мерки на територията на Република България. Според въззивния съд нарушението е правилно подведено под съответната санкционна норма – чл.209а, ал.1, вр. 63 ал. 4 ЗЗ, която предвижда налагане на административно наказание в размер от 300 лв. до 1 000 лв. В мотивите е изтъкнато, че в случая не са налице и предпоставките за редуциране наложената глоба в минимален размер, доколкото е неприложима разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел, че на 31.03.2021г. касаторът не е изпълнил въведени със заповед на министъра на здравеопазването протиепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 от ЗЗ. Установено е по делото, че на посочената дата наказаното лице не е било със защитна маска или друго средство, покриващо устата и носа, като това му поведение се сочи в НП, че е в нарушение на въведената забрана по т. 7 от Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването. Посочената в НП заповед, която е обсъдена в решението, не е приложена по делото, но е публикувана на интернет страницата на Министерство на здравеопазването.

Заповед № РД-01-609/21.10.2020 г. на министъра на здравеопазването е действала за периода 22.10.2020 г. до 30.11.2020 г. В раздел I от заповедта, изрично е упоменато, че се въвеждат изброените протиепидемични мерки на територията на Република България, считано от 22.10.2020 г. до 30.11.2020 г. С последвалата Заповед № РД-01-675 от 25.11.2020 г., раздел VI се отменя заповед № РД-01-609 от 21.10.2020г. На 31.03.2021г., когато жалбоподателят е установен да не носи предпазна маска в търговския обект, посочената в НП и обсъдена от съда Заповед № РД-01-609 от 21.10.2020г. и въведените с нея мерки не са били вече действащи. Към датата на нарушението е действала друга заповед на Министъра на здравеопазването, с № РД-01-51 от 26.01.2021г. за периода 01.02.2021г. до 30.04.2021г., която не е посочена в НП и не е изяснено дали с нея се налагат точно същите протиепидемични мерки. Недопустимо е съдът да дописва НП и да конкретизира кои точно мерки, по коя актуална заповед на министъра са действали към датата на нарушението, като ги изяснява едва в съдебното производство. Нарушението в НП е съществено, отнася се до съществени реквизити на наказателното постановление и до преценката дали е извършено нарушението по чл.209а, ал.1 от ЗЗ за неспазване на въведени и действащи протиепидемични мерки.

НП е незаконосъобразно издадено и като го е потвърдил без да отчете това нарушение, въззивният съд е постановил неправилно съдебно решение, което следва да се отмени.

В жалбата е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева на адвокат Р. П. Р. в условията на чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от Закона за адвокатурата в минималния размер от 400 лева по Наредба №1/2004г. Предвид, че материалният интерес по делото е в по-малък размер - 300 лева и спорът не се отличава с правна и фактическа сложност, като съобрази също т.2) и т. 3) от Решение от 25 януари 2024г. на СЕС по дело С-438/22, касационата инстанция счита, че не следва да бъдат прилагани разпоредбите на Наредба № 1 от 09.07.2004г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения. Намира за справедлив и обоснован размер на присъдените разноси от 200 лева за касационната инстанция. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 29.11.2023 г., постановено по НАХД № 10174/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 712/07.06.2021 г., издадено от директора на СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Р. П. Р. от САК сумата от 200 /двеста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.